

"Rosa, vandaag mag je de ramen en vensterbanken poetsen," beval Marianne haar werkster.

"Ja zeker mevrouw geen probleem. Ik doe het zo meteen voor u," antwoordde Rosa.

"Goed. We gaan straks de bloemen in de bakken planten en buiten voor de ramen plaatsen. Ik vertrek zo dadelijk naar het tuincentrum om nieuwe bloembakken te kopen."

"Oh echt? Heeft u het dan over uw hart gekregen om uw oude stenen exemplaren weg te doen?"

"Ja, onzen Tom vond dat ik plasticen bakken moest gaan kopen. Daar ga ik mijn rug niet aan pijn doen wanneer ik die moet opnemen. Hij heeft die van mij naar een kringloopwinkel gebracht, tenslotte er was niks mis mee."

Rosa dacht, wie wil er in deze tijd nu nog van die zware en lelijke gevallen kopen? Maar uit beleefdheid hield ze deze gedachte voor zichzelf.

"Weet je, mijn zoon heeft gelijk," lachte Marianne naar Rosa, "telkens ik die stenen bakken opnam dacht ik dikwijls, dat zowel de bak als mijn ruggengraat bleven staan."

"Laten we dan maar voor de plasticen uitvoering gaan," beaamde Rosa.

Jelle en Kevin, twee vierjarige jongens, blijven geschrokken staan. Met open mond staren ze naar een gebroken raam.

"Ohohw, dat is kapot," zegt Jelle.

"Dat is kapot," herhaalt Kevin.

Plots horen ze Wout, de kleuterbegeleider, afkomen.

"Jongens! Waar zijn jullie? Kevin? Jelle?" roept Wout. Tot hij hen opmerkt, ze staan naast elkaar en kijken hem bang aan. "Jongens, wel bij de groep blijven en niet zomaar het bos in rennen zonder iets te melden aan de begeleiders." Plots merkt Wout het kapotte raam in het oude gebouw op. Hij kijkt de jongens aan en vraagt hen: "Hebben jullie dit gedaan?"

Jelle kijkt onschuldig en knikt neen. Kevin op zijn beurt knikt ook neen en wijst naast hem, enkel staat er niemand naast Kevin.

Wout knielt voor de jongens neer, maakt oogcontact met hen en zegt zachtjes: "Jongens, liegen is niet netjes hé!"

Ze schudden beiden hun hoofdje.

"Nu krijgen we straks geen ijsje," zegt Jelle triest tegen Kevin.

"Jawel, er zijn er altijd genoeg," antwoordt Kevin vastberaden.

"Wat is er juist gebeurd? Hoe komt het dat het raam stuk is?" informeert Wout.

Met zijn hoofd naar de grond gericht deed Jelle als eerste zijn verhaal. "We waren riddertje aan het spelen. Ik had een grote stok als zwaard. Ik ging winnen!"

"Jij ging niet winnen!" klonk Kevin boos. "Ik ging winnen!"

"Nietes, je stok vloog weg. Ik ben winnaar!" sprak Jelle kwaad.

"Niemand van jullie heeft gewonnen," kwam Wout tussenbeide, "jullie hebben per ongeluk een stok door een raam gegooid, er is geen winnaar in dit spel."

Ze keken Wout aan en mompelden: "Het was toch een stom spel."

Bij zijn thuiskomst roept Nick opgetogen naar zijn vrouw. "Schat ik was op het werk de krant aan het doorbladeren en zag in het avondprogramma van de bioscoop dat ze die toffe film afspelen. Wat denk je van een cinema straks?"

Ellen komt net uit de keuken, met het avondeten in haar handen loopt ze naar de eettafel. "Nu wilde ik net vragen of we vanavond naar die leuke theatervoorstelling konden gaan?"

Nick trekt een vies gezicht.

"Theater... Pff, echt Ellen?"

"Ik zie het al aan je houding, laat maar. Film is goed."

Hij neemt plaats aan de tafel en bekijkt zijn vrouw. "Neen sorry schat, zo bedoelde ik het niet. We moeten doen waar we beiden zin in hebben. Vertel eens iets over dat toneel, misschien krijg je mij er wel warm voor," liegt hij lief tegen haar.

Gered door de deurbel springt Nick recht. Ellen hoort de stemmen van hun vrienden Debby en Maarten dichterbij komen. Debby ziet direct aan haar vriendin dat er iets mis is. Nadat ze hun vrienden hebben ingelicht over de situatie, geeft Ellen de mannen een oplossing.

"Wij gaan naar het cabaret en dan kunnen jullie naar de film."

"Voor ons is dat een prima regeling," lachen de mannen tevreden.

"Dat vinden wij ook," beamen de dames vrolijk.

Hugo was bezig met het opstellen van zijn groenten- en fruitkraam toen hij plots werd opgeschrikt door zijn eerste klant.

"Marie, je liet me schrikken! Wat ben je vroeg vandaag? Alles in orde?" vroeg hij haar bezorgd.

"Jaja, alles ok met mij. Je kent mij toch. Ik kom met deze hitte liever vroeger naar de markt, want ik loop straks niet in die middagzon rond." Ze lachte haar twee tanden bloot. "Als ik dat wel zou doen zie ik eruit als een avocado of een lychee."

"Maar zoeteke toch dat is gelogen. Voor mij zie je er nog altijd uit gelijk een gladde zachte perzik."

"Charmeur," giechelde Marie, "kom geef mij eens wat fruit, want ik krijg er honger van."

Ondertussen begon het marktplein zich te vullen, er liepen mensen heen en weer tussen de kramen. Voor zijn kraam stonden vrouwen te duwen en wringen, het mooie en warme weer zorgden ervoor dat de watermeloen in sneltempo verkocht werd.

Goedgezind riep Hugo naar hen: "Een goede morgen mijn druifjes!"

Marie zwaaide Hugo goedendag en brulde lachend over zijn cliënten heen: "Deze rozijn gaat naar huis, tot volgende week."

Lisa loopt zenuwachtig door de huiskamer. Heeft ze er wel goed aangedaan om een antiquair te laten komen om het kastje van haar oma te laten schatten?

"Lisa ga zitten en kalmeer nu toch eens," zegt Sven.

"Sven ik twijfel, wat als ik niet de juiste beslissing neem?" vraagt ze hem terwijl ze licht in paniek slaat.. Lisa dacht, stel dat het kastje straks weg is en ik krijg ineens spijt? Wat dan?

"Je hoeft toch niet direct een actie te ondernemen? We zullen eerst luisteren wat die meneer te vertellen heeft en dan kan je nog beslissen of het wel of niet goed aanvoelt," stelt Sven haar gerust.

"Ja, dat is waar," fluistert ze.

Even later staan ze samen met de antiquair naar het kastje te kijken. De man bekijkt en betast het kastje van alle kanten. "Ik kan jullie er echt niet veel meer voor geven," liegt hij.

"Welke prijs heeft u dan in gedachten?" vraagt Sven.

"Een paar honderd euro."

"Boven of onder de vijfhonderd euro?"

"Zeker onder!" beweert de man.

Lisa heeft zo haar bedenkingen bij deze man zijn eerlijkheid en wil dan ook liever geen zaken doen met hem. "Ik ga er toch nog eens eerst goed over nadenken. Ik bel u wel als ik iets beslist heb," liegt zij hem nu voor.

Eens de man de deur uit is vertelt ze Sven dat ze het kastje liever zelf wil houden, als aandenken aan haar oma.

Caroline zat aan tafel. Naast haar stond de stoel waar haar opa altijd had opgezeten. Ze kon hem nog zo zien zitten en horen praten.

Jullie jeugd, altijd maar klagen en zagen. Altijd denken dat jullie het erg hebben,... Maar jullie weten niet wat het is om iets ergs mee te maken... Jullie hebben geen oorlog meegemaakt... Jullie hebben geen aardappelschillen moeten eten, omdat er niks anders was... Of op je veertien jaar al moeten gaan werken,...

In die tijd vond ze dat haar opa kon zagen, niet zij.

Of haar favoriete gesprek met hem, dat haar woede nog meer aanwakkerde toen.

Amai seg, ben je er eindelijk! Je hebt nog een half uur voor je terug naar school moet vertrekken, dus bak eens een paar eieren of ga eens naar de markt om een hamburger voor mij.

Haar opa toen proberen bij te brengen, dat zij niet zoveel tijd had, was verloren moeite en energie geweest. Toen kon ze zich er druk om maken en nu zou ze iemand geld willen geven om die momenten met hem nog eens te mogen meemaken.

Jenny zat met een verliefde blik naar haar schoolbank te staren. De woorden van de juf ontgingen haar volledig. Haar gedachten waren nu bij het briefje dat open op haar schoolboek lag. Het was van Diego, een jongen die ze had leren kennen in de zomervakantie, toen zij bij haar papa logeerde. Ze las voor de duizendste keer in stilte zijn woorden.

Hey,

Woon jij hier? Want ik zie je hier niet dikwijls? Ik vind je een tof meisje. Jij bent niet zoals de andere meisjes, dat is goed. Jij kan wel goed skaten! Cool is dat! Als je wilt leer ik je nog wat toffe trucjes bij? Ik zie je op de skateramp?

Diego

Dit briefje was het eerste dat ze van hem gekregen had, daarna was ze naar de skateramp gegaan en had Diego haar inderdaad nog beter leren skaten. Natuurlijk was hij vanaf toen ook haar vriendje geworden. Jenny schrok op. Ze had niet gehoord dat de juf naast haar was komen staan. Ze stak snel haar briefje in haar rugzak en dwong zichzelf de les terug te volgen.

Onze kater is heel erg ziek. Hij heeft een ernstige ziekte, waardoor hij snel ontstekingen krijgt. Zo heeft hij nu een ontstoken mondje en moet hij natvoer krijgen, geen harde korreltjes meer voor hem.

De ontsteking is nu naar zijn oog gegaan. Gisteren hebben we hem naar de dierenarts moeten brengen. Hij moet een zware oogoperatie ondergaan. Hopelijk komt alles goed!

Mijn man ging een klein CD-rekje ophangen. Hij boort vier gaten in de muur, steekt de pluggen erin en draait de vijzen aan.

Onze dochter komt uit haar slaapkamer en meldt dat er nu in haar muur vier gaten zitten en of dat normaal is? Oeps, neen niet echt! Vergeten dat een tussenmuur maar een baksteen dikte heeft.

Mijn beste vriend vroeg aan mij of ik mijn vrouw soms ook zo kan haten? Hij zegt dat hij zijn vrouw wel graag ziet, maar dat zij hem ook gek kan krijgen!

Nu moest ik lachen, want dat is inderdaad waar ze goed in zijn. Vrouwen hebben die gave, maar ze hebben er ook veel goede... Ik kan er alleen zo even niet meteen opkomen.

Vanmorgen kwam ik Corry, een oude schoolvriendin, tegen en geraakten we aan de praat. Ze vertelde me dat haar mama ziek is, ze lijdt aan dementie. Ik vroeg haar om uitleg over de ziekte.

Wat moet het toch eng zijn! Haar mama gaat fietsen en ze weet na een straat de weg niet meer terug te vinden. Corry is constant ongerust over haar mama.

Met een angstige blik op zijn gezicht stond Dries naar zijn tuin te kijken. "Corry, onze tuin begint nu echt wel op een vijver te lijken. Het onkruid drijft zoals leliebladeren op het wateroppervlakte."

"Ook hier in de kelder begint het water langs de afvoer van het wasmachine naar binnen te komen!" schreeuwde Corry terug naar hem.

"Oh neen, wacht ik ga eens kijken naar het straat! Het water kan niet weglopen, de rioolputjes kunnen het niet meer aan! De straat staat blank!"

"Dries! Ja joepie, ik hoor het borrelen in de afvoerbuizen! Ik denk dat de reservepompen van de gemeente in werking zijn geschoten?"

"Ja waarschijnlijk wel, want er komt beweging in het water op het straat nu, het loopt langzaam weg via de riolering. En in de keuken zakt het water ook terug weg uit de spoelbak."

Corry kwam uit de kelder, ze keken elkaar lachend aan en zeiden: "Dat was weer even spannend, maar eind goed, al goed."

Geschreven door Jaimie P.

